

Stille Zaterdag

'Erbij blijven'

Orgelmuziek

Inleiding en bloemstuk

Meditatie rondom Matteüs 27:57-61

Ik begin met een kort gedeelte uit het evangelie van Matteüs. Het verhaalt wat er vlak na Jezus' dood gebeurt.

Toen de avond gevallen was, arriveerde er een rijke man die uit Arimatea afkomstig was. Hij heette Josef en was ook een leerling van Jezus geworden. Hij meldde zich bij Pilatus en vroeg hem om het lichaam van Jezus. Hierop gaf Pilatus bevel het aan hem af te staan. Josef nam het lichaam mee, wikkelde het in zuiver linnen en legde het in het nieuwe rotsgraf dat hij voor zichzelf had laten uithouwen. Toen rolde hij een grote steen voor de ingang van het graf en vertrok. Maria uit Magdala en de andere Maria bleven achter, ze waren tegenover het graf gaan zitten.

Als er iemand gestorven is, hoe goed is het dan als er handen zijn die weten wat te doen: handen die verzorgen, handen die organiseren, handen die troost bieden. Na de dood van Jezus is het Josef van Arimatea die deze taak op zich neemt. Hij draagt zorg voor Jezus' lichaam.

Als er iemand gestorven is, is ook iets anders nodig en goed. Daarover schrijft Mattheus één onopvallend zinnetje:

Maria uit Magdala en de andere Maria bleven achter, ze waren tegenover het graf gaan zitten.

De twee vrouwen blijven bij het graf. Ze zitten daar. Ze doen niks. Waarom zouden ze daar blijven? Wat zoeken ze? Wat heeft het voor zin? Als je het wel eens hebt meegemaakt, het sterven van iemand nabij, dan weet je dat die vragen er helemaal niet toe doen. Erbij blijven, wachten, stil vallen ten overstaan van iemands dood: het is nodig, al zou je het willen ontvluchten. Het is goed, ook al is het inverdrietig.

Dit stil zijn kan allerlei kleuren hebben: pijn, ontredde, onmacht, verzet, rouw, verdriet, vrede, dankbaarheid, angst, niets, verlangen...

In het erbij blijven (en niet wegvlugten) gaat misschien ook al iets van hoop schuil, een vermoeden dat van de hele wereld dit de enige plek is waar je na deze dood je leven weer zou kunnen terugvinden. Niet het leven dat je bent kwijtgeraakt, het leven waar je je een voorstelling van kunt maken. Maar toch, misschien, ooit, leven.

Maar nu is er alleen: stil zijn, erbij blijven, wachten, blijven ademen.

Aan het graf van Jezus zijn we vandaag, stille zaterdag 2020, in gedachten bij alle mensen die overleden zijn en bij hun nabestaanden. Misschien zijn er onder ons mensen die een dode te betreuren hebben. Dat er voor hen, voor u, zorgzaamheid mag zijn en ruimte om te rouwen.

Het evangelie gaat niet alleen over lichamelijke dood, het gaat ook over ons innerlijk. Nu zoveel in ons leven en in de maatschappij is stilgevallen, worden we bruut uit ons gewone doen gehaald. Dat doet wat met ons. Voor ieder is dat anders. Bij de een is het sterker dan bij de ander. Onrust, bezorgdheid, muren die op ons afkomen, oud verdriet dat zich meldt, o zo vertrouwd geworstel dat verhevig, spanningen met je huisgenoten. De huidige situatie kan van alles losmaken.

Eén manier van daarmee omgaan is langs de weg van het doen, zoals Josef van Arimatea. Het is fijn om zo aandacht van iemand te krijgen. Ook goed voor jezelf zorgen, jezelf goeddoen, is belangrijk.

De andere manier van omgaan met wat in ons gebeurt is net zo belangrijk: erbij gaan zitten, net zoals de twee Maria's. Stil zijn. Jezelf toestaan dat je onrustig of bang of verdrietig bent of niet altijd even aardig uit de hoek komt. Niet wegvluchten. Het uithouden. Ademhalen. Stil zijn. Bidden. Wachten. Tot...

Misschien gloort straks ergens de morgen.

Orgelspel

Kaarsjes aansteken: 'Wat geeft je hoop?'

Lied 'Verhoor mij als ik roep tot u' (Psalm 4a)